

dem, meget Besvær, og det forekommer mig, at de Oplysninger, det ærede Medlem forlanger, synes at have begge disse Egenskaber. Det vil blive meget vanskeligt for Kommunerne at give saadanne Oplysninger, i hvert Fald for mange af dem. Hvis man kun spurgte om, hvor mange Andragender der var behandlet i et vist Tidsrum, var det naturligvis forholdsvis let. Der vilde gaa nogen Tid med at tælle dem op, men det var dog ikke saa meget, men det ærede Medlem vil vide, hvad det er for Mennesker, der søger. Det vil i Virkeligheden sige, at vi skal spørge Kommunerne om Andragernes Stilling i det hele. Det skal de skrive og sende ind til Udvalget. Det er et meget omfattende Arbejde. Naar Udvalget ønsker Oplysninger om Andragernes økonomiske Forhold og deres Børn o. s. v., bliver det det samme, som Kommunen een Gang har haft Besvær med for at sætte sig ind i disse Menneskers Tilstand, og vi naar til det Resultat, at det er en blandet Flok, men at de fleste er Folk med smaa Indtægter, som har været økonomisk uheldige, samme Resultat, som vi, der kender Forholdene i Kommunerne, nu er naaet til. Jeg vil ikke blive stort klogere paa det Omraade, end jeg er i Øjeblikket. Jeg har haft Lejlighed til at se Forholdene i den Kommune, hvor jeg hører hjemme, og jeg tror ikke, det er anderledes i andre Kommuner, saa jeg anser disse Oplysninger, i hvert Fald i den Form, hvori de er krævede, for at være af en saadan Art, at der ingen Grund er til at udsætte Lovens Behandling for at skaffe dem. Jeg vil derfor navnlig udtale Ønsket om, at man ikke benytter Indsamlingen af Oplysninger til at forhale Lovens Vedtagelse. Det er en af mine Grunde til at modsætte mig Indsamling af mange Oplysninger, for jeg mener netop, at Loven skal have Betydning i hele Skatteaaret; den er fremsat paa et Tidspunkt, hvor den virkelig kan komme til at betyde noget i en længere Periode, medens den tidligere Lov kun kom til at virke for de Folk, der stod i Restance, ikke for dem, der maaske havde brugt deres sidste Skillinger til at betale Skat til Kommunen, men som i Virkeligheden burde have andraget og burde have været fritagne.

Det ærede 9de Medlem for 2den Kreds (Kragh) sagde, som jeg antydede før: Lad os se, hvad det er for Mennesker, der andrager. Jeg vil spørge, om der deri ligger en Mistanke om, at Kommunerne ikke haandhæver Loven paa rette Maade, for

det er i Virkeligheden det eneste, vi giver Kommunerne Ret til. Vi siger ikke til Kommunerne: I skal eftergive de og de Kategorier af Skatteydere, nedsætte andre. Vi siger blot: I har Lov til at eftergive eller nedsætte dem. Med andre Ord, vi appellerer til det kommunale Selvstyre og siger, at vilader Kommunerne skønne over, hvorvidt det er nødvendigt eller ikke nødvendigt at anvende Loven i snævrere eller videre Omfang, akkurat som de vil. Og saa siger Landstinget: Før vi giver denne Lov, maa vi vide, hvorledes Kommunerne anvender den; det kan være, at de anvender den paa en Maade, vi maa misbillige, det kan være, at en eller anden af os vil synes, at den anvendes forkert. Det kan vi imidlertid ikke komme ind paa at skønne over her. Hvis der i nogen Grad er Trang til denne Lov, maa vi give den, og vi maa overlade det til Kommunerne at skønne over, om den skal anvendes snævrere eller videre, i større eller mindre Udstrækning, og vi kan ikke optræde som Overformynder overfor Kommunerne. Den mere detaljerede Udformning tror jeg derfor ikke er særlig heldig, og den er i Strid med det, jeg tidt har hørt fremhævet ogsaa af ærede Medlemmer i dette høje Ting, at man skal give Kommunerne Mulighed for at anvende deres Skøn paa bedst mulig Maade og i øvrigt ikke blande sig i deres Virksomhed. Jeg synes, at de Bemærkninger, der faldt fra det ærede 9de Medlem for 2den Kreds (Kragh), i nogen Grad tydede paa, at vi skulde lave et Slags Posekigeri overfor Kommunerne, men det vil jeg nødig være med til.

Indenrigsministeren (Rode): Det ærede 11te Medlem for 5te Kreds (J. Chr. Møller) har Ret i, at den Omstændighed, at der indkommer et Andragende, ikke er Bevis for, at Andragendet er begrundet, men jeg udtalte, at den Omstændighed, at der fremkommer mange Andragender, viser, at der ud fra Andragernes Synspunkt er den Opfattelse, at der tiltrænges en Fritagelse for Skatten, og det bliver da Kommunalbestyrelsens Ret at skønne over, om Andragenderne er begrundede eller ikke, og denne Lov gør ikke andet, end at den giver Kommunerne Ret til at skønne over, om der er Grund til at eftergive Skatten for nogle.

I øvrigt maa jeg overfor de Udtalelser, som stadig fremkommer, paa ny pointere, at til at hjemle Kommunerne Ret til paa Andragende at eftergive Skat behøves der i og for sig ikke en Lov; skulde denne Lov bortfalde, vil Kommunerne bevare den